

Ще не вечір, о ні

Така, бач, осінь вже колись була:
І дощ густий. Холодний вітер в плечі ...
Так захотілось хатнього тепла,
Хоча негоду я люблю, до речі.
Чужим неначе доторком руки
На мокрій стежці вдалині від дому
Змиваю плач небесний зі щокі
І ні на що не скаржуся нікому.
Підходжу зовсім близько до воріт
(Не раз мене тут зустрічала мати)...
Це ж треба так: проживши стільки літ,
Уже ніколи не зайти до хати.

Сонце знов загорнулося
У небес сивину.
Знаєш, я і незчулася,
Як і день проминув.
А годинник вицокує:
Це – осінній обман.
За вербою високою
Примостився туман.
Дрібний дощ розбивається
Об холодне лице,
Мокрий сад озивається
З-між гілля горобцем.
Ну така вже розгублена
Тут стою і стою.
Вітер пісню улюблену
Починає своєю.
А годинник стривожено
Цокотить на стіні:
– Помилитись не можу я –
Це не вечір ще. Ні!

Якось раз, коли осінь багряна
Вже вела мене знов за село,
Йшов назустріч лелека.
В ранах

По стерні волочив крило.
Не для нього вже обрії сині,
За якими сховались ключі ...
Запечалені очі пташині
Часто будять мене уночі.
Взяти бусла до рук не вдалося.
Жаль, що поруч тебе не було.
Але, знаєш, чомусь-то здалося:
То мені перебили крило.

Щось так манить і кличе знову сюди,
Де тихе плесо – що аж мружиш очі.
Черкнеться раптом ластівка води –
І чимсь таким з дитинства залоскоче.
Тут все своє: і перепел в житах,
І журавель, що знявся з землі на крилах
І цей, як з казки, одинокий птах –
Недавно зовсім лебідь овдовілий.
Застиг на мить. Печаль очей – у вись:
Жде, що з небес ясної голубині
Таки лебідка випурхне колись
Й сама впаде в обіймі лебедині.

Так буває: обляже тривога
Чи й дрібниці до болю гризуть.
– Не буває вічного нічого –
Ось у чому підтримки суть.
А нахлине зненацька щастя,
Радість вихлюпне через край,
Ось тоді зусбіч позаздрять.
– Що їм! – скажуть. – Удома рай ...
В забутті на Голгофу дорога.
Десь любов нашу вивітрив час,
Чи то ми відреклися від Бога,
Чи то Бог відвернувся від нас.
Чи самі вже ми іншими стали,
Чи з Небес нам недодано щось?
Як жилося б нам без печалей?
Як би нам без тривоги жилося?

Де так п'янить не витоптана м'ята,
Мигтять на сонці вересневі дні,
Стою така сьогодні аж крилата,
Мов цілий світ упав до ніг мені.
І вже нема ані смертей, ні смуги –
Лиш через вінця – повинь із щедрот.
Я так скажу, щоб всі могли почути:
– Мені ж бо тільки сімдесят от-от!
Глибоке небо огортає синню
Таку мені, впокорену судьбі,
Неначе шепче з висоти осінньо:
Не розгуби, що є. Не розлюби.
Спішу на поклик той в туманні далі
Й таки стаю щасливіша встократ.
Бо ще люблю у радості й печалі,
Хоча мені – от-от – і сімдесят.

Барвиста осінь стука у вікно.
Не знає наче, що нема нікого.
А нас з тобою, як колись давно,
Веде й веде на два кінці дорога.
Об ноги м'яко лащитесь спориш.
Усі роки поза межею часу.
Я щось кажу. І ти про щось мовчиш ...
Останній промінь обрії сонцю гасить,
Де сам червоно тліє вдалині –
Аж миті ці щемливі і незвичні...
І жаль тобі. І давній жаль мені,
Що ми таки на цій землі не вічні.

Під вербою стану, сполосну утому.
Залоскоче серце тиха течія.
От прийшла я знову не кудись - додому,
І така самотня й просто нічия.
День бентежить душу. Невимовно крає.
На той берег сонце вислало місток.
Тихо зойкнув вітер - і за небокраї
Полетів мій спогад - зірваний листок.
В стоголосім хорі залились пташата.
Крилами черкають хвилю ластівки.
За житами й садом мріє наша хата.
Світить сивим смутком крізь усі шибки.

Вийшла за ворота. Стала коло груші...
Здалеку - не хата, а сама журба
Серце тихо крає і тривожить душу...
Стелиться під ноги тиша голуба.

Мокро під ногами. Дощ осінній пада.
Голізною світить тиха осінь скрізь.
Облетіло листя ще до листопаду.
У краї далекі птахи подались.
Вітер просушитись горнеться під хату.
А вона ж холодна: не топилась піч.
Вікна засльозились...

Не живе тут мати.

От і умостилась на постелі ніч.
- Добрий вечір, хато! Ти ж моя коліско!
Здрастуй, абрикосо! Яблунько, привіт!
Стрепенулась вишня. Нахилилась низько,
Сперлася плечима на старенький пліт.
Холодно і возко. Дощ осінній пада.
Через поле - річка (вже й вона не та!)
Облетіло листя ще до листопаду.
Мокне під дощами хата-сирота.

Десь там садок прокинувся зі сну –
Колись його садили батько й мати,
В тривозі обминаю Старину,
Бо продали вже батькову ми хату.
Об човен б'ється хвилями ріка,
А за рікою - синя смуга бору.
За стільки літ (хоч правда і гірка)
Прийшла сюди уже з чужого двору.
Хто там тепер?

Яким живуть життям?

Чи пахнуть вечорами матіоли?
У рідний дім немає вороття.
І на поріг вже не ступлю ніколи.
Я тільки в снах в тій хаті ще живу.
Пишу там вірші, і сміюся, й плачу...
Непрошена топчу чужу траву:
Хоч здалеку, а все-таки побачу.

Надія ШУЛЬЖУК,
с. Поліське.